

la Garrotxa és molt gran. L'anàlisi que es fa de cada batuda a la zona dóna com a resultat que, durant la temporada 2012-2013, la densitat relativa de senglar representa uns 17 exemplars per hectàrea. El nombre de batudes a aquesta zona és superior a la mitjana catalana, i arriba quasi a les 60 en una temporada, per tal de mantenir controlada la proliferació de l'espècie. L'increment de senglars és preocupant a moltes zones, i s'ha experimentat a la major part de les comarques del país.

Carreteres | Des de l'obertura del túnel de Bracons es produeixen uns problemes de trànsit importants a les Preses, que es converteixen en un complicat coll d'ampolla. Aquest municipi i el de la Vall d'en Bas han estat anys discutint per on havia de passar la variant de les Preses. Uns demanen que es fes un llarg túnel a la serra de Marboleny, i d'altres volien fer-la passar subterrània per una zona de la vall. Ara diuen que es farà paral·lela al riu Fluvià i en superfície, fins enllaçar amb la variant d'Olot. Està previst fer les obres alhora durant l'any vinent o el 2016. S'han fet moltes promeses, i l'escepticisme és la tònica predominant entre els usuaris que en pateixen diàriament les conseqüències.

>> **Trobada amb les pedres numerades del Pont del Dimoni (18-10-2011) amb -entre altres- l'arquitecte Ramon Ripoll (segon per l'esquerra) al costat del mestre i articulista Jordi Vilamitjana (el tercer), mort el mes de maig passat.**

EL GIRONÈS

dani vivern

Paradoxes | Apuntava recentment el malaguanyat Jordi Vilamitjana a la seva columna del *Diari de Girona* unes quantes paradoxes de la ciutat de Girona. L'encertada exposició del columnista tocava temes com l'inacabat pont sobre el Ter, la no inaugurada Biblioteca Pública i les indecisions sobre el futur de les hortes de Santa Eugènia, entre d'altres. I hi podríem afegir l'endarreriment de la reconstrucció del Pont del Dimoni, tot i que ja fa quatre anys que en va presentar el projecte l'arquitecte Ramon Ripoll; la destrucció inacabable del que quedava del Parc Central; els aparcaments precaris -per no dir-ne una altra cosa- al sector de l'Auditori; carrers als quals es falta una bona repassada a l'asfalt; i un pla de remodelació que racionalitzi el trànsit, i que esborri d'una vegada la discontinuïtat de vies importants, com el carrer de Santa Eugènia.

Aconseguir tot això no és fàcil, ni surt de franc. Però s'hi ha d'estar a sobre i no ajornar-ho amb l'esperança que qui dies passa anys empeny. Està bé que hi hagi Bòlits, In-Somnis i altres moviments cul-

turals i artístics, però aquestes propostes necessiten estructures en què afermar-se, i decisions executives que posin fre a imposicions i desidies foranes. Amb fermesa. I això, al seu torn, requereix que els polítics estiguin més per fer pinya i menys per posicionar-se. Ara mateix, entre les eleccions europees, el 9-N i la deserció de significats dirigents del PSC, no hi ha per on agafar-los.

Tancaments | A Sarrià de Ter s'ha tancat la fàbrica de Torraspapel, després de mig segle llarg de donar vida al poble. El tancament es veia a venir perquè no s'hi havien fet inversions des de feia temps, i, segons fonts dels treballadors, la decisió respon més aviat a una deslocalització encoberta. Sigui quin sigui el motiu de fons, hi ha 132 persones directament afectades i, com passa sempre en aquests casos, moltes més que en rebran col·lateralment les conseqüències. També hi ha enrenou a Bescanó amb el tancament de la fàbrica Grober, un altre nucli al voltant del qual va créixer l'economia del municipi en els darrers cinc o sis decennis. Cal recordar que la Grober també havia estat motor de l'expansió del barri del Mercadal, a Girona, des de finals del segle XIX. I ara, què?

Els més verds no maduren | El consistori saltenc s'oposa en ple a la proposta de variant de Bescanó, perquè -diu- «no és un simple condicionament de la carretera N-141, sinó la construcció d'una nova carretera variant de Bescanó». Doncs mira, resulta que, com el seu nom indica, sí és una variant. Ara que, finalment, hi ha un projecte que pot solucionar d'una vegada el tercermundisme d'una «nacional» que no arriba a veïnal, a Salt es posen les mans al cap per uns quants arbres que podrien quedar afectats, però no es recorden de tot el que han perdut per créixer desmesuradament: el magnífic paisatge del pla de Salt, ara ciutat dormitori i fins i tot amb pisos fantasma, des(ocupats). Sembla que l'alternativa que més complauria els verds seria foradar, al sud, la muntanya de cal Gegant i fer un túnel, un fals túnel i algunes alegries constructives més. Amb la qual cosa no solament s'encairaria brutalment el projecte, sinó que

s'impediria una vegada més la connexió per sobre el Ter amb Sant Gregori, tan necessària. Però ja se sap que alguns verds, sovint, verdegem.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Arqueologia i falsedats | Segons Josep Pla, «Banyoles ha tingut sort pel que es refereix als seus residus arcaics». Ell, però, ironitzava sovint sobre el descobriment a Cornellà de les restes d'un mamut que acabà essent un mastodont, o sobre com el senyor Darder va aconseguir entrar una mòmia per la duana. Quan el duaner preguntà allò de «¿Algo que declarar?», ell li mostrà la mòmia egípcia amb cara de no saber què declarar. Davant l'evidència que les mòmies no constaven en els papers de declaració de béns que entraven el país, el duaner va llepar-la amb el dit i, en trobar-la salada, la va fer entrar sota l'epígraf de «Bacallà salat». S'acaba de confirmar que una mòmia del Darder –no sé si la bacallanesca– és un cos embalsamat d'uns 200 anys d'antiguitat, preparat per simular una mòmia antiga i amb fins didàctics. No sé si hem tingut sort amb les restes arqueològiques, però almenys hem tingut la fortuna que en parlés en Josep Pla. Llàstima que no pogués escriure sobre els vestigis de la Roca Foradada de Melianta o de la Draga... És clar que, d'aquest poblat neolític, ja en parla un xicot que publica papers amb molts de compradors.

Un quart de segle esportiu | Se celebren 25 anys del Consell Esportiu del Pla de l'Estany, nascut per fomentar l'activitat esportiva en edat escolar a la comarca. L'acte central de l'aniversari va ser un homenatge a les persones que hi havien estat al capdavant. Més enllà de farbalans administratius i del nou logotip, interessa el primer acte, que va coincidir amb el Dia Mundial de l'Activitat Física: la Primera Trobada «Capacitats», una matinal dirigida a persones de la co-

RAMON ALABAU

>> *Llibre gegant (70 x 50 cm) fet per la mainada de Ripoll.*

marca amb discapacitat intel·lectual i de diferents edats. Aquesta diada se celebra arreu del planeta cada 6 d'abril des del 2002. La trobada va consistir en un circuit de sis estacions diferents: jocs, *korfbal*, circuit d'habilitat, activitats amb raqueta, bitlles catalanes i un circuit de cros. Actes com aquests, i no les fotografies encorbatades, són el vertader triomf d'una entitat, perquè tothom hi guanya.

EL RIPOLLÈS

ramon alabau

Llibres gegants a Ripoll | L'any passat, la Biblioteca Lambert Mata va convocar la mainada a escriure tot un seguit de contes curts sobre la vila que configurarien un llibre gegant, amb dibuixos fets pels il·lustradors professionals Montse Batalla, Paula Camare, Josep Maria Coloma, Xevi Domínguez, Joan Fossas, Rafa García, Margarita Jeanneret i Natàlia Martínez Sibat. L'experiència va ser tot un èxit, amb la participació d'una cinquantena d'aprenents d'escriptors. I un any després, aquest llibre ha vist la llum en un format de 70 x 50, així com la seva versió reduïda, per poder ocupar sense problemes els prestatges convencionals. És una experiència reeixida que

ha empès els organitzadors a repetir l'aventura, en aquest cas sobre el tema de la portada del monestir de Santa Maria, que opta a ser declarada Patrimoni de la Humanitat de la UNESCO. Una seixantena d'adolescents han participat enguany amb les seves històries en aquesta activitat tan original que intenta fomentar el gust per l'escriptura.

Ullada a la vall de Ribes | Quan trepitgem un nou indret solem acudir a tòpics i a estereotips per bastir-ne una opinió. D'aquesta manera sovint critiquem i deplorem la mirada precipitada, convencional i reduccionista dels qui visiten ocasionalment la nostra contrada un cap de setmana i s'enduen una visió bucòlica i ensucrada d'una realitat molt més complexa i plural. Per aquesta raó celebrem que la Facultat de Geografia de la Universitat de Barcelona hagi escollit la vall de Ribes per tal que els 40 alumnes matriculats a l'assignatura de tercer curs «treball de camp» estudiïn durant dos mesos la realitat socioeconòmica actual i es plantegin possibles estratègies de futur per a la zona. Tanmateix, caldria que els que vivim el dia a dia d'aquests paratges muntanyencs ens plantegéssim igualment exercir mirades inèdites sobre la nostra situació a fi i efecte de poder vertebrar nous projectes i pal·liar els desavantatges que comporta residir en àmbits allunyats de la capitalitat.